

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2To/85/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1517010487
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Štíft
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1517010487.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Štífta a členov senátu JUDr. Danice Veselovskej a JUDr. Michala Valenta, v trestnej veci obžalovaného H. M. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 4T/66/2017 zo dňa 22. 01. 2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 22. novembra 2018, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného H. M., nar. XX. XX. XXXX, z a m i e t a .

odôvodnenie:

Odvolaním napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 4T/66/2017 zo dňa 22. 01. 2018 bol obžalovaný H. M. uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že:

„si neplnil pravidelne a včas svoju vyživovaciu povinnosť voči synovi Y. M., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom H. XXXX/XX W., ktorá mu vyplynula zo zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a následne bola deklarovaná rozsudkom Okresného súdu Bratislava V pod číslom konania 22P/110/2014 - 32 zo dňa 22. 02. 2015 právoplatným a vykonateľným dňa 26. 02. 2015, podľa ktorého mal prispievať na výživné synovi Y. M., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom H. XXXX/XX W., sumou vo výške 100,00 Eur mesačne, a to vždy do 10. dňa v každom kalendárnom mesiaci vopred k rukám matky O. F., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom H. XXXX/XX W., čím jej za obdobie mesiacov január 2016 vrátane až do mesiaca jún 2017 vrátane neuhradil 17 splátok v plnej výške a jednu splátku vo výške 50,00 Eur, čím mu vznikol dlh na bežnom výživnom v celkovej výške 2440,- Eur.“

Za uvedený prečin mu bol podľa § 207 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. l/ Tr. zák., § 37 písm. m/ Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov nepodmienečne pre výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Uvedený rozsudok nenadobudol právoplatnosť, nakoľko obžalovaný proti nemu zahlásil odvolanie ihneď po jeho vyhlásení priamo do zápisnice súdu o hlavnom pojednávaní a to čo do výroku o treste pričom uviedol, že svoje odvolanie nebude písomne odôvodňovať.

Krajský súd v Bratislave vykonal v zmysle § 293 ods. 5 Tr. por. verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného H. M., nakoľko upovedomenie o verejnom zasadnutí bolo obžalovanému riadne a včas doručené a bol poučený o možnosti konania verejného zasadnutia bez jeho prítomnosti.

Na verejnom zasadnutí Krajského súdu v Bratislave zástupkyňa Krajskej prokuratúry Bratislava uviedla, že rozsudok prvostupňového súdu považuje za zákonný a správny, ako aj uloženie nepodmienečného

trestu odňatia slobody, keďže obžalovaný spáchal skutok v skúšobnej dobe svojho predošlého odsúdenia a navrhla jeho odvolanie ako nedôvodné zamietnuť.

Na verejnom zasadnutí Krajského súdu v Bratislave oprávnená osoba O. F. uviedla, že obžalovaný nezaplatil žiadnu časť dlžného výživného od rozhodnutia prvostupňového súdu, pričom nevie uviesť, súčasnú výšku dlhu, nakoľko to prestala počítať.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, primárne konštatoval prípustnosť odvolania a tým absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por., preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného H. M. nie je dôvodné.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízneho princípu, determinovaným uvedeným ustanovením, je preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku. Výnimkou z uvedenej zásady a to, že odvolací súd musí prihliadnuť aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytýkané, ale ktoré sú takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, t.j. dovolania, avšak takéto chyby v danom prípade zistené neboli.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že pred súdom prvého stupňa boli vykonané na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci, v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. a tieto okresný súd správne vyhodnotil tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. až na pochybenie pri úprave skutkovej vety napadnutého rozhodnutia, čo odvolací súd rozvedie nižšie.

Úvodom je nevyhnutné konštatovať, že obžalovaný H. M., po riadnom poučení podľa § 257 ods. 1 písm. a/, b/, c/, ods. 4, ods. 5 a ods. 8 Tr. por., urobil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por., teda, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v podanej obžalobe, následkom čoho okresný súd, po splnení všetkých zákonom prepísaných podmienok, v súlade s § 257 ods. 7, ods. 8 Tr. por. prijal vyhlásenie obžalovaného o jeho vine s tým, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku sa nevykoná a vykoná len dôkazy súvisiace s výrokom o treste.

Na takomto základe potom samosudkyňa prvostupňového súdu vykonala dokazovanie len v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie o výroku o treste s tým, že vyvodila z dôkazov skutkové zistenia, ktoré sú správne, pričom v dôvodoch rozsudku riadne vyložila, ktoré skutočnosti vzala za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprela a akými úvahami sa spravovala pri hodnotení vykonaného dokazovania v naznačenom smere. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, ako sa vyrovnala s uloženým trestom čo do jeho druhu a výmery, ako aj s otázkou určenia vonkajšej diferenciácie výkonu trestu odňatia slobody vzhľadom na uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. S dôvodmi rozsudku súdu prvého stupňa sa Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, stotožňuje a na tieto aj v podrobnostiach poukazuje bez potreby opakovania tam uvádzaných dôvodov.

Odvolací súd len pripomenie, že z odpisu registra trestov obžalovaného vyplýva, že tento bol doposiaľ 5 krát súdne trestaný, pričom v 3 prípadoch sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. Naposledy išlo o odsúdenie trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. OT/68/2018 zo dňa 19. 03. 2015 a právoplatným toho istého dňa pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák., za čo bol obžalovanému, okrem iného, uložený i podmienečný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok s učením skúšobnej doby na 4 roky, t. j. do 19. 03. 2019. Prerokúvaného trestného činu sa teda obžalovaný dopustil počas plynutia skúšobnej doby podmienečného odsúdenia v priebehu ktorej mal spoločnosti preukázať vedenie riadneho života a nedopúšťať sa protiprávnej, trestnej činnosti. Okresný súd správne ustálil aj pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností v pomere 1:1. Rovnako tak správne kvalifikoval aj subjektívnu stránku u obžalovaného, ako zavinenie úmyselné priame v zmysle zákonného ustanovenia § 15 písm. a/ Tr. zák., čo v prípade konštrukcie zavinenia skutkovej podstaty § 207 ods. 1 Tr. zák. zvyšuje závažnosť konania obžalovaného, keďže pre naplnenie skutkovej

podstaty uvedeného trestného činu postačuje nedbanlivostné zavinenie. Pri zákonom ustanovenej trestnej sadzbe za stíhaný prečin (0-2 roky) je súdom prvého stupňa uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov nepodmienečne adekvátnym a všetkým zásadám ukladania trestov zodpovedajúci.

Napokon správne rozhodol prvostupňový súd i o zaradení obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý by mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Pochybil však okresný súd, keď upravil skutkovú vetu v napadnutom rozsudku oproti obžalobe, pričom svoj postup nijakým spôsobom neodôvodnil.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava V formuloval skutkovú vetu obžaloby č. k. 4Pv/217/17/1105 - 3 zo dňa 13. 07. 2017 tak, ako je uvedené v úvode tohto uznesenia s tým, že „...čím mu vznikol dlh na bežnom výživnom v celkovej výške 1.750,- Eur.“ Okresný súd však modifikoval dlh na bežnom výživnom na celkovú sumu výške 2.440,- Eur.

V prvom rade je potrebné uviesť, že obžalovanému je kladené za vinu, že neuhradil 17 splátok výživného (január 2016 vrátane až jún 2017 vrátane) po 100,- Eur mesačne, okrem 50,- Eurovej splátky, čo svedčí matematickému výpočtu 1.750,- Eur a nie, ako je uvedené v upravenej skutkovej vete napadnutého rozsudku, 2.440,- Eur bez úpravy časového horizontu neplnenia si vyživovacej povinnosti, teda za zachovania obdobia január 2016 vrátane až jún 2017 vrátane.

Súd prvého stupňa pravdepodobne vychádzal z výpovede oprávnenej osoby O. F., ktorá na hlavnom pojednávaní uviedla, že obžalovaný jej dlhuje na výživnom 2.440,- Eur. Táto skutočnosť sa dostala do sféry vedomostnej dispozície súdu až po tom, čo bolo prijaté vyhlásenie obžalovaného o jeho vine.

Okresný súd si pravdepodobne neuvedomil, že ak má pochybnosti o výsledkoch prípravného konania vo vzťahu k žalovanému skutku v rovine skutkovej alebo i právnej, má procesný priestor na ich vyjadrenie vymedzený pri rozhodovaní o otázke, či vyhlásenie obžalovaného prijeme. V prípade trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Tr. zák. nie je v zásade možné prijať vyhlásenie obžalovaného, že je vinný vzhľadom na ustanovenie § 122 ods. 13 Tr. zák. Samosudkyňa súdu prvého stupňa mala teda primárne skúmať prípadnú zmenu výšky dlžného výživného u oprávnenej osoby, vykonať k tomu primerané dokazovanie s eventuálnou zmenou právnej kvalifikácie, a až následne prijať, resp. neprijať vyhlásenie obžalovaného. Odvolací súd pripomína, že po prijatí vyhlásenia obžalovaného, že je vinný, následné skúmanie viny, resp. jej kvalifikačnej podoby vo vzťahu k dotknutému skutku by popieralo zmysel a obsah predchádzajúceho uznania viny obžalovaným a prijatia tomu zodpovedajúceho vyhlásenia súdom prvého stupňa.

Vzhľadom však k prijatému vyhláseniu obžalovaného o jeho vine je výrok o vine nenapadnuteľný odvolaním a ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., pričom odvolanie bolo podané len obžalovaným a iba proti výroku o treste. Odvolací súd teda akcentuje, že výrok o vine, vrátane právnej kvalifikácie, ktorý bol vyhlásený rozsudkom na základe prijatia vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. na hlavnom pojednávaní, nie je možné v odvolacom konaní vecne preskúmať, čo právne vyplýva z nevykonania dokazovania o dotknutom skutku na hlavnom pojednávaní v zmysle § 257 ods. 8 Tr. por. a preto krajský súd na toto pochybenie okresného súdu vo svojich záveroch len poukazuje, pretože po prijatí vyhlásenia obžalovaného súdom postupom podľa § 257 Tr. por. a po vyhlásení rozsudku, v časti výroku o vine zákon odvolanie nepripúšťa, preto tento výrok nadobudol právoplatnosť. Právoplatný výrok súdu prvého stupňa o vine odvolací súd zásadne nemôže ani preskúmať, ani zrušiť (pokiaľ zákon neustanovuje inak, napr. v § 41 ods. 3 o spoločnom treste). Mohol by tak urobiť jedine Najvyšší súd SR ako súd dovolací, aj to len z dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., t.j. ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.